

Toespraak wethouder Hester Veltman bij 'Orange the World' Ede – 25 november 2019

'Oranje is de kleur van de dageraad of ochtendgloren. Het is de schemering direct voorafgaand aan zonsopkomst. Het wordt gekenmerkt door de aanwezigheid van een zekere mate van licht aan de hemel terwijl de zon nog niet aanwezig is'* (*Wikipedia). Maar je weet dat die zon komt, dat de zon straks gaat schijnen. En dat er dus hoop is.

Vandaag staan we stil bij geweld tegen vrouwen en meisjes. Ook in Ede. En het is goed dat we dit doen.

Symbolisch staat vanaf vandaag de Concordia in de gloed van de dageraad. Omdat er hoop is, moet zijn, bij de vrouwen en meisjes die dit meemaken of meegemaakt hebben.

Aanvankelijk werden de Poortwachter (een entree van Ede) of de Grote Kerk genoemd als suggesties om te verlichten. Nu is het de Concordiamolen. Als wethouder erfgoed vind ik dit ook een zeer geschikte plek. Misschien nog wel mooier. De molen is een belangrijk onderdeel van ons erfgoed. Hij staat er fier bij. Begin dit jaar bracht ik er een bezoek, op een stralend zonnige én winderige dag. En ik zie nu dat hij in oranje licht staat te schitteren. Maar voor mij persoonlijk is niets voldoende om te laten zien dat geweld, of geweld tegen vrouwen en meisjes, niet in onze samenleving thuis hoort.

De molen is erfgoed, zegt veel over onze identiteit. Onze identiteit is ook dat we hier ons eigen leven moeten kunnen leven zoals we dat willen, vrij kunnen zijn zonder dat een ander daar inbreuk op maakt.

Maar de cijfers zijn schrikbarend. 45% van de Nederlandse vrouwen heeft op enig moment in haar leven te maken met geweld. Dat is meer dan het gemiddelde in de Europese Unie, waar 1 op de 3 vrouwen met geweld te maken krijgt.

En eigenlijk denk ik dat iedereen verhalen kent. Van iemand dichtbij.

Zo maakte ik jaren geleden mee dat mijn overbuurvrouw Els (niet haar werkelijke naam) bont en blauw bij ons aan de deur stond. Ze had ruzie gehad met haar man. We stonden haar bij, we vonden het vreselijk waar ze doorheen was gegaan. En bij ons was ze op dat moment even veilig. Ze vroeg ons om hulp. We hebben de politie gebeld, maar die zat er ook mee in zijn maag. 'Ze belt altijd, maar ze gaat altijd weer terug naar haar man, we kunnen niets beginnen' was de reactie van de politie. Niet te verkroppen. En bij Els was er duidelijk schaamte, ze kon niet uitleggen waarom ze terug ging naar haar man. Ik was nog jong, maar het blijft me bij.

En twee weken geleden nog vertelde Mira (niet haar werkelijke naam), een bekende van mij, dat ze op haar vakantie door een vriend van de familie in een auto is meegegaan en vervolgens werd verkracht. Jarenlang had ze er niet over gepraat. Ineens kwam het er uit. Mira is een sterke vrouw, heeft geknokt om er bovenop te komen. Wat heeft zij geknokt.

Daarom, om onze steun te laten zien aan de slachtoffers, is dit zo'n goede actie van de Soroptimisten. En ik wil in dit kader ook nog wel de link leggen met de landelijke campagne Wat kan mij helpen. Om hulp te bieden bij het bespreekbaar maken van seksueel geweld. En te proberen mensen professionele hulp te laten zoeken. Heel concreet kun je op de website <http://www.watkanmijhelpen.nl> verhalen van lotgenoten lezen, hulp vragen, zodat niet schaamte en schuldgevoel centraal staan, maar hulp en ook hoop voor een beter leven vanaf nu.

We lopen zo naar de molen en zien dan de dageraad voor ons, waarmee we de strijd steunen om de vreselijke verhalen van Els en Mira tot het verleden te laten behoren. Ieder slachtoffer is er een te veel.